

Рекламу для використання на заняттях з іноземної мови слід обирати ретельно й обережно. Для цього більше підходить цікавий, оригінальний, лексично насичений рекламний текст, для студентів старших курсів можна підбирати матеріали, що містять гру слів, гумористичне забарвлення.

ВІДТВОРЕННЯ АНТИЛЬСЬКОЇ ІСТОРІЇ ЯК КЛЮЧОВА ПРОБЛЕМА ТВОРЧОСТІ ЕДУАРА ҐЛІССАНА

Путівцева Н. К. (Харків)

Мартиніканського романіста, поета, драматурга та філософа Едуара Ґліссана (1928–2011) по праву вважають одним з найвидатніших представників франкомовної антильської літератури. Ґліссан сформулював і розвинув поняття антильства, виступивши проти концепції негритюду. Праці Ґліссана передають не лише глибокі роздуми про колонізацію, рабство та расизм, але і його особливе бачення світу, якому притаманні багатогранність та різноманітність культур. Його творчість зосереджена на питаннях мови, ідентичності та історії.

Головне есе Ґліссана, присвячене антильству, «Антильський дискурс» («Le Discours antillais»), було опубліковано у 1981 році. Ця робота мала за мету показати вичерпну панораму антильської реальності, поєднуючи антропологічний, соціологічний, літературний та історичний підходи. Концепт антильства базувався на твердженні: антильське суспільство страждає через те, що воно зазнало «успішної колонізації» («colonisation réussie») [5, с. 270]; у широкому сенсі, воно страждає через своє колоніальне минуле. За Ґліссаном, подолати ці страждання можливо лише через пошук антильської ідентичності. У своєму нестримному бажанні пізнати себе, Ґліссан починає детально аналізувати історію. Розмірковуючи, що «нема про що й говорити: ми завжди повертаємось до минулого, щоб пізнати майбутнє» [4, с. 188], Ґліссан пов'язує «завдання сьогодення» з «терплячими пошуками у минулому» [4, с. 214].

Торгівля людьми – ще більше, ніж рабство, яке, звичайно, теж обурює письменника, – є головною проблемою його творчості. Насильницьке вивезення

африканців до Нового світу, яке проводилось систематично судновласниками європейських держав, є центральною подією, на якій побудована романістика Гліссана, а торгівля людьми стає провідним сюжетотвірним елементом.

Гліссан будує в своїх романах структурований, логічний, послідовний і правдоподібний світ, в якому антильська історія, спочатку безформна, набуває поступово форми і сенсу, завдяки чарівності слова. Творчість, за Гліссаном, може і повинна заповнити пробіли в історії, провалля у пам'яті. Творчість – це відповідь письменника мовчання історії.

Література:

1. Никифорова И. Д. Литература франкоязычных стран: Мартиники, Гваделупы, Гвианы // История литератур Латинской Америки. Кн. 4, ч. 1. – М. : ИМЛИРАН, 2004. – С. 380–483
2. Bernabé J., Chamoiseau P., Confiant R. Éloge de la créolité. – Paris : Gallimard, 1993. – 136 p.
3. Glissant É. Introduction à une poétique du Divers. – Paris : Gallimard, 1996. – 160 p.
4. Glissant É. La Lézarde. – Paris : Gallimard, 1997. – 260 p.
5. Glissant É. Le discours antillais. – Paris : Gallimard, 1997. – 848 p.
6. Glissant É. Le quatrième siècle. – Paris : Gallimard, 1997. – 340 p.
7. Glissant É. L'imaginaire des langues. Entretiens avec Lise Gauvin. – Paris : Gallimard, 2010. – 128 p.
8. Glissant É. L'Intention poétique. – Paris : Gallimard, 1997. – 252 p.
9. Méné R. Tracées: identité, négritude, esthétique aux Antilles. – Paris : Robert Laffont, 1981. – 233 p.

НАВЧАЛЬНА ПРОГРАМА ЯК СКЛАДОВА УСПІШНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ

Рябих Л. М. (Харків)

Складання навчальної програми є невід'ємною складовою роботи викладача, і зазвичай містить вимоги, які виконуються суто викладачем. Для ефективної роботи студентів пропонується складання окремої програми, яка б висвітлювала вимоги, що до них висуваються. До того ж, такий досвід широко застосовується у провідних американських університетах, де ця програма називається «syllabus», та на пояснення положень якої американські викладачі відводять більшу частину першої вступної лекції зі студентами.